

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Borellenőrző bizottság.

Pécs, 1897. október 18.

Magyarország legvirágzóbb termelési ágainak egyikét, a szőlőkultúrát tönkretette a filloxera, úgy hogy nemcsak a magyar borok kivitele, a melyek kitűnő minőségűknél fogva mindenütt keresett cikket képeztek, szűnt meg csaknem teljesen, de még az a veszély is fenyegetett, hogy a belföldi fogyasztás szükségletét sem fogja fedezhetni a termelés. Helyes nemzetgazdasági elvek szerint minden erőnkkel azon kellett volna tehát lennünk, hogy a szőlők felujítását megkönnyítsük s az immár nagyon is költségessé vált szőlőkultúrát jövedelmező termelési ággá is tegyük.

A mi nagy nemzetgazdáink azonban a vészszel való küzdelmében magára hagyták a társadalmat, legfőlegb teljesen céltalanoknak bizonyult tiltó rendeletekkel iparkodtak gátat vetni a vész terjedésének; Tisza Kálmán zseniális találmánya, a regále váltság s az italmérési jövedék behozatala pedig oly rendkívüli terheket rakott a borkorfügyasztásra, a melyek okvetlenül a terményárak lenyomásában boszultak meg magukat, csökkentvén a fogyasztást s borkeresletnél csakis az olcsóságot tévén főszemponttá, mert az értékes bor fogyasztása az óriási adó és illetékterhek mellett oly fényűzéssé lett, melyet csak a gazdagoknak nem nagyon népes osztálya engedhetett meg magának.

Hogy azonban az új állami jövedék kifizesse magát, a kormány gondoskodott olcsó borról is, ránk szabadította az értéktelen olasz borokat s ezzel végkép tönkretette a magyar borkultúrát, mert az olasz bor konkurenciáját még a mi régi patriarchalis és olcsó szőlőművelésünk sem bírta volna ki, nem hogy a rekonstrukció nagy költségeinek rekompensálásáról szó lehetne. A kereskedők tehát hozták be derűre-borura a hitvány olasz bort, csináltak belőle magyar bort s mint ilyent vesztegethették is olcsó pénzen.

Ekkor a magyar bortermelés érdekében egy nagy lépésre szánta el magát a törvényhozás, meghozta az 1893-ik évi bortörvényt, mely amellett, hogy megtiltja a mesterséges borok készítését és forgalomba hozatalát, szigorúan elrendelte, hogy minden bor csak olyanul adható el, a milyenül termett. Ha valakinek a gusztusa úgy tartja, vagy a tárcája csak azt engedi meg, hogy olasz lőrét igyék, ám vásároljon olasz bort, de aki magyar bort akar venni, annak ne akasszon a kereskedő olasz bort a nyakába a keresett magyar bor firmája alatt csak azért, mert hektoliterenkint pár liter itteni savanyu csigert is töltött hozzá.

Igy remélte a kormány és törvényhozás elérni azt, hogy a szegényebb publikumnak álljon rendelkezésére olcsóbb bor is, de a magyar bornak is emelkedjék a hitele s így azzal együtt a forgalmi értéke.

Ez azonban hiu reménységnek bizonyult, mert az a törvény csak a papiroson maradt s nemcsak a hamis firma alatti árusítás, de a borkorfügyasztás minden neme is óriási lendületet vett, mert hiszen a naiv vásárló publikum abban a hiszemben volt, hogy a kapott ital meg is felel a bortörvény szigorú rendelkezéseinek, különben nem kerülhetett volna a forgalomba.

Különös jelenség az, hogy pl. Pécssett a borkereskedés csak azóta vett oly óriási lendületet, a mióta szőlőink elpusztultak s a bortörvény nagyobb dicsőségére hasonlíthatlanul több pécsi és baranyai bor kerül forgalomba, mint a mikor viruló szőlőink még bőségesen ontották a termést. Persze a kik szeretnek a mások eszével gondolkodni, azok készségesen elhiszik, hogy ez szörnyen kedvező jelenség, mert így a bortermő vidékeknek legalább a neve nem vész ki a forgalomból s ha a régi szőlők egyszer felujítva lesznek, nem kell a termelőknél nagy fáradsággal ismét új piacokat teremteniük boraik számára.

Csak hogy a valóságban megfordítva áll a dolog. A mikor még termett saját borunk, ennek jó híre és igen jó ára is volt, mert kitűnő minősége tette keresetté, míg a szőlőpusztulás után észlelhető fellendülést a kereskedelemben az olcsó ár idézte elő a minőség rovására. Megmaradt ugyan a pécsi bor kereskedelmi cikknek, de ennek az elnevezésnek ma már egészen

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Patak-malom.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Szép nyári délután volt. Felhőtlen kék ég, a légből víg pacsirta dal. A virágzó hársak mámorító illatárt lehelnek. A gyepen a méh és pillangó cicázik, a közel ligetből kakukkszó hallatszik. Andalító összhang ömlik el a tájon.

Csobogó patak partján zugó malom, violás kerttel, a kerten túl pázsitos réttel. A buja fűben két leány pihen. Az egyik, az ifjabb, szőghaju, kékszemű, rózsásarcu, gödrös-állu, uyulánktermetű szép gyermek, élvetegen nyult el nénje mellett, a ki pár évvel idősebb nálánál és akinek szőke haja, szép, de komoly arckifejezése határozott ellentétben áll huga könnyű, pajkos lényével.

— Tudod-e, Anna, mondá a fiatalabb, hogy borzasztóan unatkozom. Mióta a városból kijöttem, úgy tűnik föl, mintha elevenen el volnék temetve.

Anna, ki szorgalmasan kötögetett, feddő pillantást vetett hugarára, aki térdeire könyökölve és szép fejét rózsás öklöcskéire támasztva, bámult a világra.

— Miért nem kezdesz valami kézimun-

kát, Évike? Igazán csodálom, hogy te sohasem dolgozol. Egész nap képes vagy a fűben heverészni. Ha szorgalmas akarnál lenni, látod, akár nekem is segíthetnél.

— Isten mentsen a te harisnyáidtól! Még fölívághatná a fonál az ujjaimat. Ugyan érdemes volna néhány harisnyáért! Nem Anna, én nem te vagyok! Aztán meg minek is volna? A szegényeknek? Ki nem állhatom azokat a szegény embereket. Azt mondod, hogy ne legyek oly elbizakodott, mert az Isten majd nem segít meg? Ej, édes Annám, én Üdvöske vagyok, mondá és vidáman nevetett hozzá. A szerencse és boldogság magától fog engem fölkeresni, nem kell érte törnöm magamat. Majd meg fogod látni.

— Csak ne számíts olyan biztosan reá, mondá komolyan nénje. Jobb volna, ha te keresnéd föl a szerencsét és boldogságot szivedben. Itt az ideje, hogy egészen megváltozzál. Azután még egyet, mit már régebben akartam kérdezni: igaz, hogy a városban viszonyod volt . . . ?

Évike megvetően biggyeszté szép metszésű ajkacskáit. »Ah, azt a kis diákot gondold? De hisz az már nagyon régen volt. Várj csak, pontosan megmondhatom: épen harmad éve. Én még akkor igazi gyerekleány voltam és az egész históriát régen elfelejtettem.«

— Persze, hogy akkor még gyerek vol-

tál, de azután, azt mondják, egy másik udvarlód is volt.

— Bizonyosan a joggyakornokot gondold! Csak játék volt az egész. Legjobb barátom: Olga menyasszony lett és én is nagyon szerettem volna az lenni. Az egész dolog nagyon rövid ideig tartott. Az az ember oly féltékeny volt, mint egy Othello! Hála istennek, már alig is emlékezem reá.

— De az emberek még mást is beszéltek nekem . . . Legfőbb ideje volt, hogy a papa a városból haza hozzon.

— Csak nem fogsz arra hallgatni Anna, a mit az emberek fecsegnek? Hát tehetek én arról, hogy a fiatal emberek engem szeretnek? És te még szemrehányásokat csinálsz nekem ezért!

— Igen, Évike, mert magadviseletét nagyon könnyelműnek tartom. Te kacér vagy és ha nincs körülötted udvarló, mindjárt nem jól érzed magadat. Te most 19 éves vagy. Meg tudnád-e mondani, hány széptevőd volt eddig?

Évike egy kis ideig szép homlokát összeráncolva gondolkodott, majd fejcskékjé megrázva, dacosan mondá: »Ha fiatal embereket gondolsz, kik velem táncoltak, kedvemben jártak és figyelmökkel elhalmoztak, akkor nem tudom megmondani. Én bizony nem tartottam őket számon. De ha egy vőlegényt gondolsz, a kit szeretek . . . Itt elhallgatott

más fogalom felel meg, mint azelőtt. Régente a kereskedelem pécsi bor elnevezés alatt kitűnő minőségű asztali és csemege-bort értett, a melynek meg kell adni az árát, mert aki első minőségű bort akar inni, az nem néz pár krajcárra; ma a pécsi bor azért kelendő, mert olcsó, veszik, mert könnyen túl lehet adni rajta, szegény ember megiszsa, ha rosszabb is, csak ne kerüljön sokba.

Ez használhat, a mint használ is, a kereskedőknek, de tönkre teszi a termelőt, mert a most hasonlíthatatlanul nagyobb költséggel termelt borán olcsóbban kénytelen tudni, mint a régi jó világban, a mikor a szőlőmivelés alig került valamibe, de a pécsi bor híres volt kitűnő voltáról a haza határain túl is.

Valószínűleg hasonlóak a viszonyok az ország más bortermő vidékein is, mert a kormány elhatározta a bortörvény szigorú végrehajtását, hogy megvalósuljon annak intenciója, a természetes magyar hegyi borok jó hírnevének helyreállítása, hogy ezzel biztosítva legyen a termés fokozott költségeinek megtérülése.

Ennek az új végrehajtási rendeletnek a legfontosabb intézkedése a borellenőrző bizottság okszervezése, a melyeknek feladata lesz a fogyasztó nagy közönségnek, de különösen a súlyos viszonyok közé került termelőknek érdekeit képviselni és szigorúan őrködni, hogy azok a visszaélések, a melyek a forgalomban a természetes magyar bort elértéktelenítették, megtoroltassanak. Különös fontosságot nyer tehát ezeknek a bizottságoknak a megalakítása oly helyeken, a hol a kereskedelmi forgalom összpontosul. Mert ha itt továbbra is lanyha marad az ellenőrzés, ha a bizottsági tagok nem teljesítik lelkiismeretesen feladatukat, ha ebben személyi vagy más tekintetek által befolyásoltatni engedik magukat: akkor marad minden a régiben, a vegyészek lesznek továbbra is a főszemélyek a pincékben s a mi hegyi

és igéző szájaeskájára játszi mosoly ült. Majd hátradőlt a kövér fűben, sováran tekintve a hársfák árnyas lombjába. A szerelem eddig csak fölületesen érinté az ő lelkivilágát. Csak sejté, hogy az valami leírhatatlanul szép lehet, midőn két szív igaz szerelemben egyesül.

Hosszabb szünet után Anna ismét megszólalt. »Hallgass meg, Évike, én bizonyára nem akarok neked ok nélkül szemrehányásokat tenni; de mint néneidnek, jogom van ahhoz, hogy figyelmeztesselek és óvjalak. Te könnyűvéru és csapongó vagy; egy férfi-szívet megtörni neked semmi!

Évike türelmetlenül dobolt ujjaival a mellette elnyuló fatörzsön és nem felelt.

— És most mondd meg nekem az igazat, folytatá néneje. Van-e valakid a városban, a kinek ígéretet tettél? Gyónj meg, Évike; ki a titokkal!

Évike arcát a szégyen, vagy az ingerültség tüzlángba borította. Idegesen ült föl fektéből és szikrázó szemekkel mondá: Nagyon csunya dolog tőled, Anna, hogy így kinzasz. Én nem vagyok többé iskolás leány, akit vallatni lehet. Elhiszem, hogy veled, itt a falun nem történik semmi. De mi is történhetnék? Hiszen te oly nyugodt és okos vagy! Meg vagyok róla győződve, hogy a te szíved még akkor sem vert erősebben, mikor még fiatal voltál!

borainkat ezután is nélkülözheti a kereskedelem.

Ugy halljuk, hogy ennek a kiváló fontosságnak a tudatában nálunk a borellenőrző bizottság mikénti megalakítása iránt az érdekeltek körében mozgalom indult meg; csak hogy tévednének, akik a mozgalódó érdekeltek alatt a fogyasztó publikumot, vagy a termelőket értenék. Ezek keleti fatalizmussal öibe rakják kezüket s várják a történéndőket, mert azt tartják, hogy rajtuk már úgy sem segít semmi. Mozognak azonban az ellenőrzendők, kik persze ezen a réven szintén érdekeltek s azért iparkodnak is, hogy az az ellenőrző bizottság úgy legyen egybeállítva, amint az ő érdekeiknek megfelel; de hogy milyen lesz majd az az ellenőrzés, a melyet az ellenőrzendők bizalmi férfiai fognak gyakorolni, azzal előre is tisztában lehet mindenki.

S mivel ezzel első sorban tisztában vannak maguk az ellenőrzendők, azért nemcsak arra irányul a mozgalmuk, hogy a választott tagsági helyekre a saját embereiknek behozatalát biztosítsák, hanem a főispán által kinevezendőket is kijelölik s hirdetik fünek-fának, hogy azok kinevezését ki is eszközlik. Milyen jó is az olyan főispánnak a dolga, a kinek a feladatát így megkönnyítik, mi azonban nagyon esodálkozunk rajta, hogy azok az urak nem tartanak tőle, hogy a főispán talán még sem fog az ő eszközökkel gondolkodni; pedig annyira már ismerhetnék, hogy ő a maga lábán szeret járni s nem hajlandó minden kritika nélkül elfogadni a neki nyújtott mankót.

Hirek.

Pécs, 1897. október 18.

Századvégi udvariasságok.

Ha valaki egy kissé megfigyeli önmagát és számot vet magával, akkor, amidőn körülményei az emberekkel különféle érintkezésekre

— Mikor még fiatal voltam? — kérde Anna nyomatékkaival és sértődötten.

— No igen, — mentegetődzék huga — úgy értem, hogy midőn az én koromban voltál. Persze, hogy még éppenséggel nem vagy idős, de mindig oly komoly, kimért, méltóságos vagy, hogy mindenki tisztelettel néz rád. Fogadni mernek, hogy még soha se voltál szerelmes!

Anna elvörösödött és Évike pajkosan nézett rá.

— Hát nincs igazam, Anna? Te azon emberek közé tartozol, kik hidegen és kimértten futják be életpályájukat. Te nem ismered a szerelmet, nem a szenvedélyeket!

— Gondolod, Évike? . . . Szerelem és kacérság két különböző dolog.

— Lehet, hogy úgy van; de azért én mégis jobban szeretem ifjúságomat élvezni, mint oly tompa egykedvűségben, minden változat nélkül élni, mint te és vénleányod maradni. Nem! Inkább meghalok! — De ne feleseljünk tovább. Inkább elmegyek az erdőbe virágot szedni. Te pedig mulass jól a harisnyáiddal. — Szólt és ellebegett.

Anna sóhajtván nézett utána. Jóllehet kissé bosszankodott hugoeskájára, érzé, hogy annak szavaiban volt egy kis igazság. Keble mélyen ő is vágyott a szerelem után, mely eddig szívét eredménytelenül ostromlta. Érzé, hogy őt senki sem szerette úgy, mint Évikét.

hozzák, okvetlen fogja tapasztalni, hogy imitt amott kénytelen oly viselkedést tanusítani, mely parodiája igaz valójának s hogy oly helyzetbe jutott, melyben önkénytelenül, szinte magától megterem az udvariasság virágjának egy fattyuhajtása, a konvencionális udvariasság, mely számos formájában és gyakori megnyilatkozásában nem nélkülöz egy kis komikumot sem.

*

Lássunk példát.

Derős időben hirtelen eső támadt.

Az utcán járó-kelők sietve huzódnak meg valamelyes fedél alatt. Egy ur, ki nem bizik az időjárás szeszélyeiben, rendesen esernyőt hord s valami jól eső belső örömmel érzi az elégtételt, melyet óvatossága neki nyújtott, látva a felgyürt galléru, félig átázva menekülő embereket s a kalapjukon elhelyezett virágos kerteket rémülten féltő asszonynépeket. Arcáról sugárzik a megelégedés, melyet a biztonság érzete nyújt s melyet nyugodt, lassu léptei még jobban igazolni látszanak.

Csak hogy míg az elemek ellen talált az emberi ész védelmet, tehetetlenül áll azokkal szemben, akik még az emberiség egyik jobb felén is uralkodnak; értjük a hölgyeket.

Egy ismerős hölgy közeledik, sietve kapcsolja apró lábait, fejét mélyen nyakába huzza s kétségbeesett tekintete megnyugvó bizalommal szegődik az esernyős ismerős felé, helyesebben az esernyőre.

A férfi kényyszerhelyzetéből szabadulni nem képes, csupa muszájból, mosolygó arccal a konvencionálizmus hazug udvariasságával nyomja az előbb kissé szabadkozó, de lelkében erre vágyakozó ismerős kezébe az esernyőt.

A hölgy elrebegi az obligát köszönetet, a szabad eső alá került férfi pedig mosolyogva replikázik vissza, mondván, hogy: »ez életem legszebb pillanata! . . .

*

De nézzünk tovább.

Egy társaság van együtt; hölgyek, urak. A társaság fiatalabb nemzedéke pajkos játék, hosszas szaladgálás után pihenőt tart. Pöldi ur, kit a hölgyek szép nyakkendője folytán leginkább favorizáltak, annyira kitáradt, hogy ha a között a bizonyos mesebeli vak ló és egy kis pihenő között választhatott volna, bizonyára örökre lemond vala a lovakról, pláne a vak lovakról.

De mi történik? Zelma kisasszony, ki eddig a mamák pletykái mellett nyugalmasan hevertette lusta tagjait, látva a visszatért társaságot, nehézkesen fölemelkedik és közé-

Gyermekkorában nem voltak játszótársai, később nem voltak barátnői. Magánosságban nőtt fel. Mélyen érző, nemes lelkét, melyet az emberek elől elzárt, senki sem ismerte, de még csak nem is sejtette. Ellenkezőleg: azt hitték róla, hogy szándékosan marad távol az ifjúkor szórakozásaitól.

A nap nyugvóra hajolt. A leány gondolatai messze szárnyaltak. Szeme könybe borult. Visszaemlékezett a régi szép időkre. Mert volt ám neki is öröme, amikor nem érezte magát ily egyedül, ily elhagyottnak. De hogy is ujt föl szívében most e régi emlék? Hét évvel ezelőtt történt és mintha most is előtte állna a kedves ifju. »Imre, édes Imre« rebegik ajkai. Olyan idős volt, mint Évike, midőn Imre először jött hozzájuk a malomba. Szüleik a legjobb barátok voltak és Imre hozzájuk jött, hogy a molnárságot kitanulja. Imre sugár alakja belopta magát szívébe. Ugy tűnt föl neki, mint a mesében a királyfi, aki eljön a Hamupipókéért. Hát még az arca! Az a nyílt, becsületes, férfias szép arc! Tekintete lánggra lobbantá gyanutlan szivecskéjét és ő boldog volt, hogy az ifjuért lángolhatott.

Mily boldog idők voltak azok, midőn Imrével együtt bujták az erdőt, malnát és virágokat szedve. Télen pedig a meleg szobában, midőn édes anyja szőtt, apja ujságot olvasott, ők ketten pedig szemökkel beszélgettek. Így mult el egy boldog év és Imrének el kellett

jük akar ülni. Nem levén üres hely, Poldi ur udvarián (de nem szívesen) talpára áll s fölajánlja helyét. A kisasszony pro forma újabb kínálást vár (mamájától tudja, hogy a magasabb illeten ezt így kívánja) s Poldi ur csakugyan a világ legszeleesebb mosolyát mutatja be, mely lekötelező nyájasságra, a kisasszony meg is cselekszi azt, amitől az udvariáskodó Poldi leginkább tartott: helyet foglalt.

*

A fiatal ur 24 vagy 48 órára kölcsönt keres; nagy nehezen kap is.

Miután a jámbor hitelező szomoruan konstatálja, hogy adósának furcsa fogalmai vannak egy-egy óra hosszáról, leküzdve a nemes érzés minden mardosását, — bátorkodik adósánál tiszteletét tenni.

A gavallér, — kit mindenfelől ostromolnak a hitelezők — már messziről fölismeri, elémül, de még van ideje számolni a helyzettel. Alig lép be a hitelező, leköti figyelmét eléje siet, megállapítja, miszerint »az Isten hozta X urat«, áradozik a boldogságtól, a megtiszteltetéstől s közben felemlíti, hogy, igen, igen, ő még most is tartozik, de ilyen szeretetreméltó és türelmes embernek még ma fizetni fog.

X ur pedig, ki u. n. »központi balek«, önelégülten távozik, mint aki dolgát jól végezte. Természetes, hogy távozását a legmelegebb jó kívánságok közt végzi, ahonnan az »Isten áldja meg« és »örültem a szerencsének« »legyen máskor is szerencsém« sem hiányzik.

Alig hagyja el azonban a küszöböt, az egyedül maradt adós szaporán idézi a szenteket és hozza kapcsolatba a »szeretetreméltó« vendég személyével.

V. Gy.

Napirend 1897. október 19-én.

Naptár: kedd, okt. 19. — Róm. kath.: Alk. Péter. — Prot.: Luciusz. — Görög-kel. (okt. 7) Szevgiusz. — Zsidó: Simch. thor. — Nap két 6 óra 10 perckor; nyugszik 4 óra 46 perckor. — Hold két éjjel 11 óra 14 perckor; nyugszik délután 1 óra 41 p.-kor.

Időjárás: hőmérséklet 11 Celsius fok meleg; légnymás 755. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint enyhe idő, jelentékeny csapadék nélkül várható.

Népfelkélési szemle a Scholtz-sörházban reggel fél 9 órakor.

Színház: »Cremonai hegedűs«, opera és »Hárag« vigjáték.

— (A P. A. C. utiversenye.) A pécsi atletikai-klub a siklósiak már egy rémenie, hogy szakjában tökéletesítse magát. Mily szomorú volt a bucsu. A fiu megfogá kezét és megindultan biztatgatá: »Ne sirj, édes Anna, ne sirj« — de ő csak annál hevesebben zokogott.

— Anna, édes kis Annám — mondá az ifju — ne sirj, ne busíts még jobban. El kell válnunk, de én ismét visszajövök. Fogsz e akkor is úgy szeretni engem, mint most?

— Mindig, Imre, örökké — rebegé a leány elpirulva.

Ekkor hevesen keblére voná és ő nem ellenkezett, még akkor sem, midőn arcát, kezét, haját összecsókolá. Hiszen bucsucók volt. És midőn elváltak, így szólt az ifjuhoz: Imre, Isten veled! Éjjel-nappal reád gondolok, és várni fogok reád, ha mindjárt 20 évig is.

Azóta mulnak az évek. Imre irt néhány-szor, de azután levelei elmaradtak. Vajjon emlékezik-e még a patak malomra és az ő Annájára?

A leszálló nap vérvörösre festette a tájat. Anna fölriadt álmodozásából. Miért nem jön még Évike? Ekkor közelgő hangokat hall, melyek ismerősöknek tetszenek. Évike jön egy izmos, sugar matrózzal. Az alak, az arc, a mozdulatok — mind oly ismerősek. Nagyon hasonlít Imréhez; de Imre, a moinárlegény, lisztes ruhájában egészen másként mutatott. Vajjon nem álomkép-e, kérdé magától reszketve. Nem, nem! Most már egész közel vannak és Anna megismeri őket. Eléjük akar futni, de lábai merevek. Meg kellett támaszkod-

gebbi meghívásának megfelelően, tegnap távgyaloglást és kerékpárversenyt rendezett Siklósiakra. A mult heti őszi hideg és esős időjárás miatt a siklósiak már-már azt hitték, hogy a több izben elhalasztott verseny végleg elmarad és mikor az újságokból értesültek, hogy a verseny meg lesz tartva, azt a kérelmet intézték a klubhoz, halasztaná el egy hétre a versenyt, hogy ők kellő fényvel és illő módon fogadhassák az atletákat. Az egy-let intéző férfiai a kérelemnek eleget nem tettek, mert ez egyértelmű lett volna azzal, hogy a pécsi atletikai club Siklósiakra megy magát ünnepeletetni, a mit aztán a siklósiak annyira zokon vettek, hogy lehetne mondani bujdosnak a pécsiek elől. Mégis a verseny siker tekintetében várakozáson felül sikerült. A gyalogosok indítása Pécsről reggel hét órakor történt. A 10 nevező közül elsőnek érkezett be Notter Jenő kitünő kondícióban ruganyos léptekkel mérte a 27 kilométert 3 óra 1 perc alatt, megjavítva ezáltal 9 perccel rekordját. Másodiknak Cvinkler Ferenc 3 óra 18 perc és 38 mperc alatt, harmadiknak Hainess Elemér, negyediknek Grün Sándor érkezett be. 2 órával később az atleták elindulása után indítottak el a kerékpárosok, kik siettek keréken utánuk. Céljuk volt előbb beérkezni a távmenőknél, mi azonban Notter Jenő kitartása miatt nem sikerült. A biciklisták közül elsőnek Dvorszky József érkezett be a célnál 1 óra 6 és 1/2 perc alatt, másodiknak Aufrecht Richárd 1 óra 7 és 1/2 perc alatt. Harmadiknak Kayser Elek. Siklóson bankettra jöttek össze az atleták, melyen kiosztattak a díjak, majd vig poharazás mellett késő délutánig együtt maradtak. Természetes, toasztokban sem volt hiány.

— (A szabadságharcz szobra.)

Hosszu idő után, mialatt félni lehetett attól, hogy a szabadságharc szobrának az ügye feledésbe merül, ismét napirendre kerül nemsokára. Több mint két esztendeje annak, hogy a szoborbizottság nem tartott értekezletet. Részen az ezredévi ünnepélyek, részen pedig az újépület telkének szabályozatlansága okozta a késedelmet. Most végtére minden akadály megszűnt, a mely a kérdés minél előbb való megoldását gátolná s legközelebb összehívják a szobor felállítása ügyében kiküldött száztáru bizottságot.

— (Halálozás.) Özv. Schwalm Mihályné szül. Hunger Erzsébet vasárnap reggel, élelma. Szemei azonban csak úgy sugároznak az örömtől. Egy pillanat és az elmúlt évek szenvedései feledve vannak.

— Nézd csak Anna, kit hozok, egy régi ismerőst! — kiáltá Évike, amint hozzája értek.

Anna pirulva, boldogan tekintett az érkezőre, de fölindultsága oly nagy volt, hogy csak ennyit tudott mondani: Te vagy az, Imre?

— Én vagyok, Anna, hát mégis rám ismertél! Sokáig oda voltam, de most ismét otthonossá akarom magamat tenni a régi malomban, ha nincs kifogásod ellene.

Anna lopva kutató tekinteteket vetett Imre férfiasan szép alakjára. Láta annak délcég szépségét és eszébe jutott, hogy ő — öreg leány lett. Szemei megteltek könnyekkel és szegyenlősen, reszketve vonult vissza.

— De Anna, hát azt se mondod, hogy »hozott Isten?« Hát elfelejtetted a régi időket? — kérdé Imre, a leány kezét szeretettel fogva meg. De az vonakodva nézett föl rá, mondván: »Alig ismerlek reád, Imre! Egész más vagy, mint akkor és én . . . én . . .« Többet nem tudott szólni. Arcát elfordítá és kezét szívére nyomá, melyet összeszorított a fájdalom.

Évike csodálkozva állt ott. Majd hangosan föl kacagva így szólt: Látod, Imre, milyen ez az Anna! Fagyos a szíve közepéig.

— Gyalog jöttem a legközelebbi városból, Anna és az erdőben találkoztam Évikével. De hogy lehetett, édes Anna, a kis Éviből ilyen szép nagy leány?

(Folyt. köv.)

tének 87-ik évében, meghalt. Temetése ma délután 5 órakor volt a Hunyady-utca 10. számú házból a budaikülvárosi temetőbe. Az engesztelő misét holnap (kedden) féltiz órakor mutatják be lelkiüdvéért a székesegyházban.

— (II. Lajos emléke) A Mohács város belterületén nagyobbszerű emlékmű létesítésére kiküldött bizottság a képviselőtestülettől nyert megbízatása folytán elhárította annak idején, hogy II. Lajos király elhalálózása helyének a Cselepaták mentén való megjelölésére néhai Turcsányi Toma által még 1865-ben emelt kisszerű emléket, mivel az már bomladozni kezdett, áthelyeztetni és részben újra építtetni. E munkálatokra Jiratko Albin pécsi szobrász vállalkozott, ki kötelese volt az oszlop csucsára műértékkel bíró oroszánt és az oszlop északi oldalába II. Lajosnak a patakba való sülyedését ábrázoló, ugyancsak műértékkel bíró domborművet alkalmazni. A szobor és oroszlán már régebben elkészült, de a domborművet Jiratko csak október 5-én szállította Mohácsra. A bizottság azonban már első tekintetre hibásnak tartotta a domborművet és Jiratko hozzájárulásával Kiss György szobrászt kérte föl szakértői vélemény adására. Kiss György az emlék megtekintése után a következő véleményt adta: Az oszlop méretei arányosak, a kőből faragott oroszlán alulról és különösen távolról nézve elég jól hat. — Az oszlopon alkalmazott dombormű öntvénye ugyan tiszta, de maga a mű csekély művészi becses bir, mert a dombormű az a jelenetet volt hivatva ábrázolni, a midőn II. Lajos király a mohácsi csatából való menekülése alatt a Csele patakba fúl; ámde eltekintve attól, hogy a patak partjai alig észrevehetőleg jelezvék, sem a ló állása nem fejezi ki eléggé a sülyedést, sem a király alakjának tartása nem fejezi ki a hanyatlást, de a közeli veszélyt sem; ennek a királyi alaknak az ábrázolása különben is teljesen hibás, mert nyereg, legyver és a királyi méltóságot jelző minden disz nélkül van alakítva. A bizottság a dombormű átvételét megtagadta. — Megjegyezzük, hogy Kiss György műszobrász a szakértői véleményadásért díjat nem kívánt, de sőt utiköltségének megtérítését sem fogadta el. Ezért a hazafias tettéért a bizottság köszönetet szavazott Kissnek.

— (Himen.) Stwertka Ignác, pécsi m. kir. posta és távirótiszt, eljegyezte Brückler Vilmát, özv. Brückler Ignácné leányát Nagykanizsáról. — Maurer Frigyes, dárdai kir. aljárásbíró, ma tartotta Dárdán egybekelését Nedopil Irmával, Nedopil N. laskafalvi nagybérlő leányával.

— (Pályázat.) A pécsi kir. itélőtábla területén nyolc joggyakornoki állás van üresedésben. Pályázatok 2 hét alatt adandók be az itélőtábla elnökségéhez.

— (A sátoros ünnepek vége.) Izraelita polgártársaink most tartják a sátoros ünnepek utolsó napjait. Ez alkalomból tegnap este öt órakor az izraelita templomban ajtatosságot tartottak; ma pedig reggel 7 órakor, délelőtt 10 órakor és este öt órakor voltak istentiszteletek. A délelőtti istentiszteleten Perls Armin dr. főrabbi emelkedett szellemű hitszónoklatot is tartott. Holnap délelőtt 10 órakor tartandó istentisztelettel fejeződnek be a sátoros ünnepek.

— (Erdőőri szakvizsgák.) Ma délelőtt vették kezdetüket a vármegye székházának nagytermében az évenként megtartatni szokott erdőőri szakvizsgák Halász Géza kir. erdőfelügyelő elnöklete alatt. Az idén feltűnően sok a jelentkező, összesen 62-en vannak, akik az erdőőri képesítést meg akarják szerezni. Ma az írásbeli vizsgát el foglalta és a szóbeli vizsgát igénybe fogja venni az egész hetet.

— (Öngyilkossági kísérlet.) Tegnap este a mandula-utca 7. szám alatti házban nagy rémületet keltett egy ember öngyilkossági kísérlete. Kresz Ferenc, ottani lakos,

cipész, szobájában felakasztotta magát s mikor az ajtót rányitották, ott függött egy szegen, merev, mozdulatlan testtel. A házbelieliek közt akadt mégis olyan, aki nem vesztette el lélekjelenlétét s hamarosan levágta a kötélről az öngyilkost. És ezzel az életét mentette meg, mert — bár eszméletlen állapotban volt — mégis látszott rajta, hogy életben marad. A rendőrséget rögtön értesítették az esetről és *Selényi Antal*, ügyeletes rendőrbiztos nyomban intézkedett, hogy az öngyilkosjelöltet beszállítsák a városi közkórházba. Ami meg is történt; de mert az ember még akkor is eszméletlen állapotban volt, tettének oka felől ki sem hallgathatták. Mint hozzátartozói mondják, az öngyilkosjelölt már régebb idő óta buskomorságban szenvedett s úgy látszik, előre megfontolt szándékkal akart tegnap az élettől megválni. Ami sikerült volna is neki, ha észre nem veszik és le nem vágják a kötélről, mely-lyel életének véget akart vetni.

— (**Igazolványos altisztek állása.**) Az igazolványos altisztek a számukra fentartott nem állami szolgálati állást elnyerve, csak annak elfoglalása után jutnak annak tudomására, hogy ellátásuknál (nyugdíjvégielégítés stb.) katonai szolgálatukat nem veszik figyelembe. Az illetők ily körülmények között jobbnak látják állásukról lemondani. A sok esetből kifolyólag a közoktatásügyi miniszter az altisztek érdekeinek megóvása s esetleges megkarosodásuk elkerülése végett valamennyi nem állami hatóságot fölkérte, hogy ezután minden állást, amelynél a katonai szolgálat az ellátás megállapításánál figyelembe nem vehető, mint ilyeneket, a pályázati hirdetésekben jelöljék meg.

— (**Váltóhamisító asszony.**) *Cank* Jánosné sz. Csötönyi Teréz egy 500 frtos váltóval állított be a Tolnamegyei takarékos és hitelbankhoz. A bank könyvelője azonban, a ki a váltót átvette, azonnal látta, hogy hamisítványul van dolga s vallatni kezdte az asszonyt. Ez zavarában be is ismert annyit, hogy az aláírásokat a váltón kezesként szereplők személyesen nem eszközölték, de azt állította, hogy neveiket feleségei irták alá. Mint-hogy azonban az összes aláírások egy kéz írásai voltak, a bank tisztviselője figyelmeztette az asszonyt, hogy ezért börtönbe kerül, mire az asszony ijedten elkapta a váltót és megugrott. A bank nyomban értesítette a többi pénzintézeteket és a kezeseként szereplő egyéneket s ennek eredménye is volt, mert az egyik kezes ép akkor toppant be *Adler* Jánoshoz, midőn *Cank* ott egy másik, 50 frtos váltót nyújtott be, a melyen *Cank* Erzsébet és *Cank* Ignác szerepeltek. *Adler* rögtön fölön fogta az asszonyt és bekísértette. Mint halljuk, a szegzárdi takarékpénztárnál is próbált szerencsét. A hamisítvány különben igen primitív munka s miatta most a bírósággal gyűlik meg baja az asszonynak.

— (**Lopás az országúton.**) *Kovács* Ferenc mohácsi szűrszabó nagyobb mennyiségű áruval kocsin az egerághi vásárra indulván, Szajk község körül észrevette, hogy valaki fölívágta az árukat tartalmazó ponyvát és 3 drb. szűrt s 1 drb. börtarisznyát ellopott. A lopásnak a Bácsfa és Szajk közti utvonalon kellett történnie. A csendőrség csakhamar kinyomozta a tetteseket *Kovács* Mihály borjádi illetőségű 19 éves és 18 éves neje személyében. A csendőrség letartóztatta a tolvajokat és át-kísérte a mohácsi járásbíróhoz, a mely arra való tekintettel, hogy a férfi, fiatallaga dacára, lopásért már 2½ évi börtönre volt ítélve, a honnan két hét előtt szabadult ki, a nő pedig szintén lopásért egy ízben 3 hétre volt elzárva: vizsgálati fogságot rendelt el ellenök.

— (**Megrendszabályozott vigécek.**) A kereskedelmi utazók sok bajt csináltak már és ügyük állandó tárgya a kereskedelmi és iparkamarák s egyéb érdekelt tényezők panaszainak. Ezért a kereskedelmi miniszter most törvényjavaslatot dolgozott ki az ő megrendszabályozásukra és a javaslatot vélemény-

yezés végett elküldötte az országos iparegyesülethez. A törvény arról szól, hogy a kereskedelmi utazók csak azokat az üzleteket kereshetik fel, ahol a megrendelésre kínált áru üzleti rendeltetéssel bír.

— (**Zendülés egy tanító ellen.**) *Zelezny* Aladár kövesd-pusztai tanító lakásán megjelentek *Gaszner* Péter, *Gaszner* Péterné és *Heringer* Nándorné és fenyegetőleg követelték, hogy gyermekeiket (kiket, miután szülőtől felbízattva előzőleg sok kárt tettek, a tanítójuk az iskolából kizárt) ereszze be a tanterembe. Minthogy azonban *Zelezny* nem hajlott a fenyegetésekre, saját pipaszárával elverték, a feleségét pedig gyalázó szavakkal illették. Eközben a tanító lakása előtt *Kern* Ferenc, *Heringer* Nándor, *Ftejt* Ádám, *Wirth* István, *Majer* János kishíró neje és fiaival, *Schulz* György és többen összecsoportosultak támadási szándékkal és — »ki kell huzni« — »agyon kell verni« — »ki kell pörkölni« kiáltották, miközben a szoba ajtaját kövekkel dobálták. Ezuttal megelégedtek azzal, hogy négy ablak-táblát bevettek, másnap újra kezdték a garázdálkodást s minden áron hozzá akartak férni az elzárkózott tanítóhoz, ki jónak látta a garázdálkodókat az ügyészségnek feljelenteni.

— (**Garay szobra.**) *Garay* János szobra már megérkezett Párisból, *Szárnovszky* Ferenc szobrász műterméből, *Szegzárdra*. A szobort csak a tavasszal állítják fel *Szegzárd* főterén és akkor fogják leleplezni.

— (**Egy öngyilkos Odyszeája.**) *Tengerini* levelezőnk ír egy szegény öngyilkosról, a ki f. hó 13-án este lett öngyilkos s a kit még az nap meg is találtak, s mégis csak tegnap reggel adták át az anyaföldnek, melynek nyugodalmas mélyébe időnek előtte leki-váncsozott. Az öngyilkos *Halas* Péter, barszentlőrinci születésű, 35 éves, kocsis, a ki *Kaufmann* E. bérlőnél szolgált. Folyó hó 13-án a bérlő elküldte Egerszegrre, hogy munkásokat fogadjon fel; ő azonban nem ment Egerszegrre, hanem a helyett az erdőbe vette be magát és ott végrehajtotta az öngyilkosságát. Egy fára akasztotta fel magát s különös véletlen, hogy az ág, melyre felakasztotta magát, letört alatta, de bizonyára akkor, midőn már halott volt. Ó ott a fa alatt hanyatt terült el: a jobb keze mellén nyugodott, bal keze ki volt nyujtva és nyakán volt a kötél, jó szorosan hurokra vetve. Így találta meg egy arra járó parasztember, a ki aztán jelentette az esetet az előjáróságnak s a hullát beszállították a község-házához. Reggel megjelent a magyarmecskői körorvos, a ki öngyilkosságot konstatált s így a hulla felboncolása nem volt szükséges. Az öngyilkos aztán f. hó 15-éig ott volt egy kamrában s csak 15-én este vitték ki a halottas-házba, a melynek se ajtaja, se ablaka. Ott feküdt a holttest egy csomó szalmán egy nap s nem akartak neki sirt sem ásni. Tegnap aztán elföldelték a szegény öngyilkost, a kinek még halála után sem volt nyugodalma vagy négy napig.

— (**A rendészeti bizottság**) ma délután 3 órakerülést tartott *Vaszary* Gyula rendőrfőkapitány elnöke alatt. Az ülésen először a földmívelésügyi miniszter rendelete folytán megállapították a *pásztorokról* szóló szabályrendeletet, mely szerint a pásztorokat a gazdasági felügyelő fogadja fel s azok a főkapitány hatáskörébe tartoznak. Felfogadásukkor esküt tesznek a polgármester kezébe és pásztorkönyvvel láttatnak el. Minden megbetegedési esetet az őrizetükre bízott csordából vagy ménesből azonnal tartoznak bejelenteni s a legelőre csak olyan állatokat hajthatnak ki, melyeket az állatorvos megvizsgált és a közlegelőre való kihajtásra bárcás engedélyt adott. Az ülés a város kültelkén levő magánbirtokok *határjelzésére* vonatkozólag megállapította, hogy a birtokosok egy év alatt tartoznak birtokaikat köjelzőkkel ellátni s a hol a határ megállapítható nem volna, ott a városi hatóság állapítja meg a határt s lát-tatja el a birtokokat határjelzőkkel a tulaj-

donosok költségére. A kávéházakról, vendéglőről, szállodákról és pálinkamérésekről alkotott *záróra szabályrendeletet* a keresk. miniszter azzal küldte vissza, hogy mivel a kocsmák és pálinkamérések a pénzügyminiszter hatáskörébe tartoznak, a szabályrendelet ezekre nézve külön dolgoztassék ki és küldes-sék fel a pénzügyminiszterhez is. E leiratnak a bizottság úgy tesz eleget, hogy a szabályrendeletben az italmérésekre vonatkozó intézkedéseket különválasztja egy új szabályrendeletbe. Végül, sok vitás eset elkerülése végett, a bizottság a *Scholtz* sörházba és a bicikli-pályára a *bérbocsi-díjat* 80 krban, az új lövöl-débe pedig 1 frt 50 krban állapította meg s ezzel a gyéren látogatott ülés d. u. 4 órakerülést végződtött.

— (**Megkéselte önmagát.**) *Brunszkó* János, a hadapródiskola építkezésénél alkalmazott tót napszámos, ma részeg állapotban állított a munkára. Ott persze nem engedték az állásokra menni, nehogy lebukjék és össze-zuzza magát. *Brunszkó* erre, hogy megmutassa, miszerint ő szabadon rendelkezik az életével, előrántotta a bicskáját és három szurást ejtett magán. Eszméletlenül szállították be a városi közkórházba.

— (**A második áldozat.**) A somogyi bányában pénteken reggelre történt bányalégrobbanásnak megvan a második áldozata is. *Laufer* Mihály, egy 19 éves ifju, a ki a robbanásnál a meghalt *Boc* József után a leg-súlyosabban megsérült, a bányatelepi kórházban, hová ápolás végett beszállították, tegnap dé-lután meghalt.

— (**Az adóhivatali tisztviselők előléptetése.**) Az adóhivatali tisztviselőknek és az állami végrehajtóknak egyesített létszámában előfordult változások alapján október 1-től kezdődő hatálylyal az 1100 forintos fokozatból az 1200 forintosba 3; a 900 forintosból az 1000 forintosba 17; 800 forintosból a 900 forintosba 20; a 600 forintosból a 700 forintosba 20; végül az 500 forintos fokozatból a 600 forintosba 24 tisztviselő lép elő. Tehát a miniszter még most sem hajlandó a sokat sürgetett s törvényben megállapított fizetési fokozatokat betölteni.

— (**A ferencrendi szerzet újjászervezése.**) A pápa legutóbb kibocsátott intézkedése értelmében a ferencrendi szerzetet minden ágában újjászervezik. Ismét teljes érvényre emelik a szerzet szigorú alaptörvényét s azoktól az idők folyamán részint a ruházatban, részint az életmódban kifejlődött eltéréseket eltörlik. A rend koros tagjainál azonban ez nehéz dolog volna, megszokták a mostani állapotokat s bajosan törödnének bele a radikális újításba. A reformot tehát a szerzetes rend nevelőintézeteiben léptetik először életbe s így a változás évek során keresztül lépésről-lépésre minden nagyobb zökkenés nélkül keresztül vihető lesz. Az idén már az első éves szerzetes növendékeknél életbe is léptették a szigorúbb szabályokat. A kik a fölszentelt rendtagok közül az elrendelt újításokat magokra nézve kötelezőnek veszik, azok a rend malackái kolostorába vonulnak, a hol már a pápai intézkedést megelőzőleg is többen megkezdték a most elrendelt szigorú önmegtartóztatásokkal járó életmódot.

— (**Elfogott koldusok.**) Rendőrségünk tegnap, a vasárnap alkalmából, figyelmébe vette a koldulási tilalom ellen vétőket is s el is fogott négy koldust, a kik házról-házra jártak alamizsnáért. Mindanegyen munkára képes, de dologkerülő csavargók, a kik nem is idevaló illetőségűek s állandó hely és munka nélkül a koldulásból tengődnek napok óta. Az elfogott koldusokat haza fogják illetőségi helyükre toloncolni.

— (**A vasuti menetjegyek**) A magy. kir. államvasutak igazgatóságának értesítése szerint a vasuti menetjegyek magán-cégek — azokhoz nem értve a városi menetjegyirodákat — által való árusítása s ezzel kapcsolatban egy a szomszédos, mint a szel-

vényes ürjegyek előreváltása ez évi december hó 31-ével teljesen megszűnik. Az előre váltott s ezen időpontig fel nem használt szomszédos forgalmi és szelvényes ürmenetjegyek utazásra többé egyáltalán nem használhatók, hanem három hó leforgása alatt, vagyis 1898. évi március hó végéig ott, a hol váltattak, illetve ha a jegyek valamely magánelárusító-nál váltattak, azon állomáson, a melylyel a magán-elárusító leszámolt, sértetlen állapotban, teljes értékben visszaváltatnak. Ez időponton túl visszatérítések nem foganatosítatnak.

— **(Állatjárványok.)** Megyénkben a legújabb hivatalos kimutatások szerint az állatjárványok állása a következő: lépfene Hosszuhetényben és Kátolyon 1—1 udvarban; veszettség Csarnótán, Hidasdon, Lancsukon, Magyar-Bólyban, Mohácson, Nagy-Tótfaluiban, Szaván és Villányon 1—1 udvarban; bőrtéreg Baánban 1 udvarban; sertésorbánc Bogdásán 3 udvarban, Tengerinben 8 udvarban és Vaiszlón egy udvarban fordult elő. Végül sertésvész Baksa, Sellye, Becefa, Bikal, Devecser, Egerszeg, Garé, Gyüd, Hosszuhetény, Pécsvárad, Somogy, Szökéd és Varasdon, összesen tehát 13 községben uralkodik. Somogy megyében lépfene 1 községben 1 udvarban, veszettség szintén 1 községben 1 udvarban, sertésvész pedig 65 községben van elterjedve. Tolnamegyében lépfene 3 községben 3 udvarban, veszettség 3 községben 3 udvarban, juhhimlő 1 községben 1 udvarban, sertésorbánc 2 községben 4 udvarban, végül sertésvész 30 községben uralkodik.

— **(Kutyapasszió.)** *Borbély* — mint a »Leszámolás« kasznárja — használja ezt a hangzatos szavat a szinpadon s meg is éneklí, hogy mi az a — kutyapasszió. Tegnap este a »Leszámolás« premiérjén, egy alkalmi kupléban is megmagyarázta a kutyapassziót, szólnán azokról a színházlátogatókról, a kik szin-

házba ritkán járnak s ha járnak is, csak kritizálni és püsszegni tudnak. Nos hát — legyen neki igaza — ez is kutyapasszió; hanem ajánlunk mi neki egy jobb kuplétárgyat. Legközelebb, azt énekelje meg, a mi szokásuk némely lórapapó uraknak, hogy este 5—6 óra között táncoltatják végig a paripájukat a Király-utcán, a mikor tudvalevőleg, ott a legnagyobb népjárás van. Ez aztán valóban — kutyapasszió s méltán érdemli ki a megrovási kalandot. S jó lesz ajánlania eme lovasoknak, hogy ha sétalovaglást akarnak tenni, keresenek fel mást utcát, a hol nem kemény aszfaltra pottyannak, ha paripájuk leveti őket; mert bizony megütik magukat s ez lesz aztán az igazi — kutyapasszió!

— **(Feljelentett ebtulajdonosok.)** A főkapitány rendeletét, hogy az ebtulajdonosok kutyáikat negyven napig zár alatt — szájkosárral ellátva, vagy megkötve — tartásuk, nem veszik sok helyen figyelembe. Ez okozza aztán, hogy rendőrségünk most a legszigorúbban ellenőrzi a rendelet betartását s ma reggel kilenc ebtulajdonost jeleztettek fel a főkapitánynak a rendelet be nem tartása miatt. Ezek most szigorú pénzbírsággal fognak sújtani s így talán meglesz a foganata a rendeletnek.

— **(Elhárított forgalmi akadály.)** A szegzárd-báttaszéki helyi érdekű vasuton tartós esőzés következtében keletkezett forgalmi akadály elhárítván — mint a M. Á. V. igazgatósága jelenti — a szombati nappal az összes forgalmat újból megindították. A vasuton — mint meg is irtuk — töltés-sülyedés állt be a múlt hét elején, melyet csakhamar helyreállítottak s így a vasuti forgalom párnapos szünetelés után ismét megindult.

— **(A rendőrségre vitt tolvaj.)** Furcsa társaság ment tegnap délután fel a rendőrségre. Egy ember és egy asszony karol-

tak oda fel egy tót napszámot, szörnyen vigyázván rá, hogy utközben meg ne ugorják előlük. Hogy így ügyeltek rá, ennek megvolt a maga nagy oka. Mert az asszony — a kit *Szalai Kálmánnak* hívnak — azzal gyanúsította a foglyot, hogy elloptott egy csomó ruhaneműjét; az ember pedig a ki *Mihálcsik József* névre hallgat, még nagyobb bünt állított róla, azt, hogy kizsebelte és 10 forintjától meglopta. Ezért vitték karhatalommal a rendőrségre, a hol az ügyeletes rendőrbiztos előtt előadták ellene a panaszukat. A gyanuba vett tót azonban tagadott mindent s nem is találta nála sem egy árva garast, sem semmiféle lopott ruhaneműt. Hanem azért a károsok tovább is azt állították, hogy ő lopta meg őket s kérték ellene a vizsgálatot, a mi most folyamatban is van.

— **(Harapós mákvirág.)** Annak a betörő gyerekbandának a tagjai között, melyet pár héttel ezelőtt fedezett fel rendőrségünk, nagy szerepet vittek *Bence József* és *Lesnyik* (Horosz) *József*. A két gyerek, úgy látszik, most újabb hőstettre vágyott s tegnap délután belopóztak *Zsifkovits Jánosné* udvarába, a hol senkit sem láttak kint az udvaron és így vérszemet kapva, egy csirkét addig üldöztek, míg el bírták fogni s hogy ne csinaljon zajt, kövekkel agyonverték. A zsákmánnyal aztán felmentek a Tettyére és ott egy odúba elbujván, tüzet raktak, hogy majd megsütik a lopott csirkét. *Zsifkovitsné* azonban, aki észrevette garázdalkodásukat, utánuk ment és rejtekhelyükön el akarta fogni őket. *Bence Jóska* elszaladt előle s csak a *Lesnyik* fiut tudta elfogni, ez is azonban véresre harapta a karját, hogy menekülhessen tőle. De nem sikerült neki, mert az asszony bekísérte a rendőrségre, a hol elcsukták a harapós mákvirágot s most folytatják ügyében a vizsgálatot.

jegyezte meg boszusan — hogyha valaki azt mondta volna, hogy *Duncan Meadows* Madgét, a felvigyázó unokahugát elém helyezi, a semmitmondó baba-arcával, a szeme közé nevettem volna. És mégis őt többre becsülte, mint engem, a *Stanton*-birtok büszke örökösőjét, akinek a szerelméért a legelőkelőbb emberek versengenek. De azért az egész dolgot szépecskén elrendeztem — gondolta magában. *Meadows Georg* az érkező tavasz előtt nem térhet vissza és *Annát* is félretoltam szépen az utamból, hogy a főkulcsárnői állást adtam neki a másik birtokon, amely meglehetősen távolra esik innen. Ha most *Dalrymple Vincent* is jól végzi a dolgát, úgy *Meadows Madgétől* nincs mit tartanom. Milyen okos dolog is volt *Vincenttől* tudomásomra adni azt, hogy *Duncan* a tudakozódó intézetben járt. Mennyire szerette mégis ezt a leányt! — kiáltotta összeráncolt homlokkal. Ó! *Duncan* — sóhajtotta az lágyan — nem fog többé senki sem elszakítani tőlem. Inkább lássalak holtan, mintsem abban a tudatban éljek, hogy te mást szeretsz. Nincsen nagyobb kin, mint a viszonzatlan szerelem kinja!

Hevesen kinyitotta az ablakot és kihajolt az esthomályba, mikor a nagy toronyóra hetet ütött.

— *Duncan* már megkapta a levelemet. — mondta — az édes anyjával együtt, amelyet mellékeltem. Igazán nem utasíthatja vissza a kérelmemet. El fog jönni, ha csak csupa udvariasságból is.

Megint nevetett, halkan és gunyosan, mikor hirtelen meghallotta, hogy a csengetyüt megrántották.

— Ez *Duncan* — susogta, a kezeit a dobogó szívére szoritva. Ma este fogom a szivedbe ültetni a bizalmatlanság magvait, s ha az gyökeret fog, úgy ezerszerte jobban

vizes lett már. Nem lehetett mást hallani és látni, mint a menydörgés bömbölését és a vakító villam cikázását.

— *Duncan*, én szerelmesem, mindenem! — kiáltotta az irtózatból és kétségbeeséstől reszketve. Te nem is fogod megtudni soha, hogy mennyire szerettelek én téged. Szívesebben néztem farkaszemet a halállal, mint hogy a mi édes titkunkat, azt, hogy én a feleséged vagyok, eláruljam.

A folyton cikázó villámlás volt az, vagy pedig vöröses láng, amely ide-oda lobogva egyre közelebb ért hozzá. Hála legyen az istennek. Valami hajóféle lesz s a segítség egyre közeledett feléje.

— Segítség! — kiáltotta *Madge* oly hangosan, ahogy csak bírta. Segítség! egyedül vagyok a vizen.

Kitárta karjait a nagy hajó felé, mely a sötétségben fekete gomolygként közeledett feléje. Reszkető hangja azonban nem jutott el odáig, mert a vihar vad üvöltése áttombolta.

Hirtelen forogni kezdett a sajka, mintha örvénybe jutott volna. A csapkodó hullámok folyton közelebb hajtották a nagy hajóhoz, s néhány pillanat múlva, amint előre láthatta, kikerülhetetlen volt az összeütközés. Könyörögve emelte föl összekulcsolt kezeit és rémülten nézte az egyre közeledő vöröses fényt.

— *Duncan*, én kedvesem, isten veled! — kiáltotta esukló hangon, s a kis csolnak fenekére rogyott, mialatt a nagy hajó a kis sajkával teljes erővel összeütközött.

A nagy hajó orrán egy fiatal ember állott, s előre hajolt a korlátan, hogy a vihar erejét ellensúlyozza. Kitekintett a sötét éjszakába. Kajánul mosolygott, a sze-

— (**Kerülő uton.**) Reggelenként, amikor még nem is ébred fel az egész város, könyvekkel kicsiny kezeikben, melyeket vörösre csip a hideg, iskolába sietnek a gyerekek. Mert most már, hála Istennek, a rendes kerékvágásban halad az iskolai élet és a kis diákok már annyira jutottak, hogy meg is unták a »folytonos tanulást.« Nem csoda tehát, hogy délben, amikor ott hagyhatják az iskola padjait, nagy lármával és hancurozással sietnek hazafelé s otthon hiven eltagadják, ha valami érte őket az iskolában, vagy ha nem tagadják el, akkor kerülő uton mondják el történeteket, ha éppen nagyon fakgatják őket. Jancsi ifiur is ilyen kerülő uton szokta elmesélni élményeit. Tegnap is ilyen kissé rossz kedvűen jött haza az iskolából, az anyja észrevette, hogy valami bajának kellett történnie és kérdezősködni kezdett, tudta-e a leckéjét, kapott-e négyest s hogy nem szidták-e össze? Jancsi urfi nem vallott s csak ebéd után kezdte furdalni a lelkismerete, mely arra ösztönözte, hogy mondjon el mindent, ami történt. Odasompolygott tehát az anyjához:

— Mama, a tanító ur máma kiállította a Kovács Bélát!

— Verekedett.

— Ejnye, ejnye! Látod, milyen rossz gyerekek. És kivel verkedett?

Jancsi urfi kezdi magát kényelmetlenül érezni, de gondolja ha már elkezdte, hát elmondja tovább is és nagyot ütve a mellére, feleli:

— Kivel? Hát velem!

— Veled? No, és téged nem büntettek meg?

— Engem is kiállítottak!

Igy mondja el Jancsi kerülő uton, mi történt vele az iskolában.

Avult pénzeket érmekeket, régi tallérokat és ezüst huszasokat, mint mindennemű

regiséget készpénz mellett a legmagasabb árban avagy cserében, más tárgyak ellen vált be **SCHÖNWALD IMRE** ékszerész Pécssett Király-utca (Hattyu-épület.)

Művészet, irodalom.

○ **Leszámolás.** Jó Gécy István, a ki az ő »Gyimesi vadvirág«-jával az ismeretlen vándorszínészből egyszerre mindenütt ismert színműirővé lett, úgy van az ő pályanyertes darabjával, mint a szülő a legokosabb fiával, a ki a család szemefényeként válik ki a többi gyerekek közül. Azok akármit tesznek, semmi sincs jól téve, mert hát okosság, ügyesség dolgában nem érik utol a papa és mama kedvencét. S így előre el vannak ítélve s az elismerés, a dicséret a családban nem szól másnak, csak a familia szemefényének. Gécy István is irt szindarabot a »Gyimesi vadvirág« előtt vagy hármát; színre is kerültek azok a nyáron a fővárosi nyári színházakban, de hát mindegyikre azt mondták, hogy nem is hasonlítható az ezer forintos darabhoz — s bár állandóan műsoron maradtak — a kritika mégis napirendre tért felettük. A »Leszámolás« volt e darabok közül az első; neki kellett megbűnhődnie először a »Gyimesi vadvirág« nagy sikereiért. Noshát a »Leszámolás« tegnap este a pécsi közönség előtt is színrekerült és mindjárt hozzá tesszük, nyugodt lélekkel, hogy sikert is aratott. A darab meséje igen rövid: annyi az egész, hogy Ember Mihály (Hevesi) tizenhét év harag után le akar számolni Igaz Györggyel (Bognár.) Igaz György hajdan Ember feleségét, a kit ő is szeretett volna feleségül, el akarta rabolni, hogy megszégyenítse. Ez nem sikerült neki, de az asszony behalt a kiállott izgalomba. Ezért akart bosszút állni Igaz Györgyön Ember Mihály. S mivel Igaz György nem jól gazdálkodik, minden adósságát Ember Mihály kaparintja magához s

most meg akarja üttetni a dobot a háza előtt. De a leszámolásba beleszól Mariska leánya (Kovács Mariska), a ki szereti Igaz György fiát (Hunyady József), s a ki végre a Dunán ugrik. Igaz György kiment s Ember Mihályt ez annyira meghatja, hogy kibékül vele s a leszámolást nem kívánja. Bizony ez sovány mese háromfelvonásos darabnak, de a szerző gondoskodik róla, hogy azért ne legyen unalmas a darabja. Ott van mindjárt Igaz György fogadott leánya Erzsike (Réthi Lina), a ki bár Keresztes Marcit (Delli Lajos) szereti, mégis le akar mondani e szerelméről, hogy gyámjában az ő örökségével segítsen, hogy annak vagyonát ne árverezze el s ne veszítse el a bírói tisztelet sem. Erzsike a darab legagilisebb alakja; az ő naiv, kisleányos okoskodása, segélykeresése, hogy végre már Igaz Andris felesége akar lenni, csak hogy a gyámjáját megmentse, — tölti ki a darabot. Mellette ott van Marcit, az ő fiatal szerelmese; a Mariska és Igaz Andris szerelmi küzdelme a szülői gyűlölet ellen s végül József Tamás (Borbély) kasznár és az özvegy postamesterné komikus idillje — mi elegendő arra, hogy a vékony cselekményű darab nemcsak hogy unalmassá nem lesz, hanem hatásra számíthat, a mint hatása is volt.

Az igaz, hogy ebben a hatásban az érdem a szereplőket illeti, de hát valóban gyenge darabból hatást nem csikar ki a színész s így a darab is megérdemli a siker másodrendű részét. *Bognár és Hevesi* a két ellenfelet hatásosan adták. Igen jó volt *Hunyady* is, kinek játékát, énekét egyképen taps jutalmazta. *Réthi Lina* az ő nagy szerepét mindenképen dicsérendő buzgalommal játszotta meg. Úgy láttuk azonban, hogy hajlama van a túlzásra, ami néha az orfeumszerűsége ragadja; ettől óvakodnia kell *Kovács Mariska* érzélgős szerepében, *Delli Lajos* komikus alakításával,

mei villogtak, mintha a gondolatai a tomboló elemekkel összhangzásban lennének.

Hirtelen a vihar zugásán keresztül megütötte a fülét a panaszos segélykiáltás hangja, majd a hívó hang elhalt a vihar zugásában. Lélegzetét visszafojtva figyelt és izgatottan hajolt ki a korláton.

A menydörgés folyton zugott, majd a villám hirtelen lecsapott s annak fényében a környéket megláthatta.

Ebben a szempillantásban holthalovány gyermekarcot pillantott meg, akinek arcát aranyzöke haja övezte körül, amint kétségbeesett tekintettel fordult feléje.

Még egy perc és a kis sajkát szétmorzsolja a hajó és a kedves teremtés menthetetlenül eltűnik a hullámok közt. E pillanatban holthaloványra változott a férfi arca is.

— Irgalmas isten! — kiáltott föl kétségbeesetten

— Meadows Madge . . .

TIZEDIK FEJEZET.

Néhány nap telt el, mikor Stanton Léna egy estén a csinos boudoirjában levelei olvasásába merült el, melyek közül több az ölében feküdt.

Az egyik levél alá Meadows Anna neve volt írva, a másikat Duncan anyja küldte, s ez a legfontosabb, a harmadik levelet Dalrymple Vincent írta.

Kétszer, háromszor is elolvasta őket növekvő érdeklődéssel, mialatt ragyogó sötét szemei villámokat szórtak, s boszus mosoly játszadozott piros ajkain.

— No ez pompás — kiáltotta diadalittasan. Igen, ez még jobb, mint ahogy én terveztem. Eddig nem láthattam tisztán, melyik utat kövessék, de most már könnyen és simán fog menni minden.

Az öltöző tükör elé lépett és pompás termetét vizsgálta benne hosszasan.

— Látszólag csinos vagyok — kiáltotta elpalástolhatatlan keserőséggel. És mégis mért van az, hogy Duncan nem szeret engem?

Igen, szép volt ő, amint ott állt a csillárok szelíd fényével, az aranyszínű brokátruhában, a piros rózsával kebelén és a csillogó gyémánt-ékszerrel a fekete hajában.

— Oly bizonyos voltam már Duncan szívében —

Bodroghy és *Borbély* kacagató játékkal nagyban hozzájárultak a jó ensembléhez. *Andorffy* a kisbíró rövid szerepében igazi művészetre valló tipikus alakítást produkált, hanem kar, hogy a végrehajtó elleni mérgét nem a notárius uramon (Láng) töltötte ki, a ki feltett kalappal járt-kelt igaz bíró uram szobájában. (→)

○ **Odry hangversenye.** *Odry* Lehel, a m. kir. operaház volt énekművésze, szombaton este tartotta Kaposvárott hangversenyét. *Odry* művészi hírneve szép közönséget vonzott össze a hangversenyre, mely — természetesen — minden tekintetben nagy sikert hozott a hangversenyző mesternek, akit lelkes ovációkban részesített a közönség minden ének-száma után. *Odry* Lehel holnapután (szerdán) este nyolc órakor a »Vigadó«-ban rendez nagy hangversenyt, melyen — reméljük — közönségünk imponzáns módon fog adózni a körünkben letelepedett művészeknek.

○ **Az Olcsó Könyvtár új füzetei.** Mióta régi formáját megtartva számonkint 10 kr-ával kapható e népszerű vállalat, csakugyan rászolgált az olcsó névre. Ez új sorozatban most megjelentek: 361—66. szám. Orosz beszédek. A legkiválóbb orosz elbeszélők, mint: Puskin, Turgenyev, Gogol, Dosztojevszki kisebb munkáinak java van egybegyűjtve és Csöpey László gonddal fordította testes kötetben. 367—69. sz. Fáy András régi híres beszéde *Érzélgés és világ folyása*, a harmincas évek kedvelt levélformájában. A 370—74. sz. *Levertől*, az angol irodalom egyik legolvasottabb regényét A viharban című közli György Aladár jó fordításában. A 375—77. számokban Legouvé E. magyar színpadokon is egykor nagy hatással adott *Beatrix* című színművet kapjuk. A 378—80. számok arról győznek meg, hogy Csiky Gergelyben nemcsak jeles színműíró volt, hanem kitűnő elbeszélő is. Az első és a második jól megalkotott, igen érdekes elbeszélés. 381—85. sz. *Malot Hector*, a legkiválóbb francia regényírók egyikének híres regényét: *Pompon*-t tartalmazza. *Bercik Árpád* kedves népszínműve *Az igmándi kispap* 386—87. sz. a magyar falusi élet derűs világából egy élettele, szingazdag kép. *Kisfaludy Károly* pártütők-je 388—89. sz. minden idők legjobb magyar életképei közül való, míg *Gyulai Pál* költői elbeszélése, *Szilágyi és Hajmási* régi mondáink egyik legszebbjének érdekes új formában, költői szépségekkel gazdag földolgozása. *Saint-Pierre* világhírű elbeszélése *Pál és Virginia* 390—82. sz. — *Kemény Zsigmond* publicisztikai dolgozataiból igen érdekes kötetet gyűjt egybe *Gyulai Pál* az *Élet és irodalom*-ban 393—94. sz. kritikákat és tanulmányokat a széptan köréből. *Petőfi Sándor* Beszédei 395—96. sz. a költő ragyogó tehetségének csillogó törmelékei, melyekben lelkének nagy eszménye: a magyar néplelek érdekes falusi történetekben szólal meg. Végül *Le Sage* klasszikus regénye, *A sánta ördög*, 397—400. sz. mélyreható szatirájával egy egész korszak képét örökíti meg. Ha még megemlítjük, hogy az új sorozat számonkint 10 kr., úgy számot adtunk a *Gyulai Pál* szerkesztette kitűnő vállalatának új füzetéről.

○ **A Magy. Kir. Operaház** műsora október 18-tól október 24-ig. — Hétfő **Nincs előadás.** — Kedd. **A zsidó nő.** Vasquez, Blätterbauer, Schmideck, Larizza, Ney D., Kertész, Ney B., Carbone. — Szerda. **Jancsi és Juliska. Babatündér.** Gábos, Diósyné, Valent, Kacér, Wlassák Payer, Balogh, Beck, Carbone, Pini, Smeraldi. Leszállított helyárok. Kezdeté 5 $\frac{1}{2}$ órakor. — Csütörtök. **Maritta. A nappal és az éjjel.** Pewny, Diósyné, Kánn, de Ponty, Barbieri, Balogh, Schmideck, Arányi, Ney D., Szendrői, Kertész, Mihályi, Ney B., Pini, Carbone. — Péntek. **Nincs előadás.** — Szombat. **André Chénier.** Vasquez, Kacér, Semsey, Valent, Larizza, Kertész, Hegedüs, Kornai, Mihályi, Ney B., Kárpát, Várady, Dálnoki, Takáts. — Vasárnap. **A navarrai leány. A piros cipő.** Diósyné, Barbieri, Balogh, Schmideck, Ney D., Arányi, Szendrői, Kiss, Beck,

Smeraldi, Carbone, Pini. Ezen előadások bármelyikére előre lehet jegyet rendelni Rózsa Gyulánál, a M. K. Operaház pénztárnokánál, a hely árának levélben, utalványnyal, vagy sürgönyileg való beküldése mellett a következő rendes elővételi helyárok: Páholy. Földsz. és I. em. 13 frt. II. emel. 2—5. sz. 9 frt. II. emeleti 11. sz. 11 frt. Tamlásszék. I—III. sorban 4 frt 30 kr. IV—K. sorban 3 frt 30 kr. XI—XVI. sorban 2 frt 30 kr. XVII—XIX. sorban 1 frt 80 kr. II. em. körszék. Az I. sorban 2 frt 30 kr. A II. sorban 1 frt 80 kr. A III. sorban 1 frt 30 kr. III. emeleti erkély- és zártzék. Erkélysz. I. sorban 1 frt 70 kr. Erkélysz. II—V. sorban 1 frt 20 kr. Erkélysz. VI—IX. 1 frt. Zártz. I. sorb. 90 kr. Zártz. II. sorban 70 kr. Zártz. III—IV. sorban 50 kr. A jegyek átvehető a hajósutcai nappali pénztárnál az előadás napján 10 órától 1-ig és 3-tól 5-ig, az előző napon pedig 10 órától 1-ig. Darabváltás esetén a jegy érvényessége megmarad, de kívánatra a pénztár a beküldött összeget visszafizeti.

Közgazdaság.

□ **Oltott méz állatbajok ellen.** Gaál Dénes bátói földbirtokos oltott mézszel az állatok gyógyításánál igen sikeres eredményeket ért el. A sertésvész ellen az eljárás ez: Az oltott méz megszáritandó és így porrá törendő, darába kétszer hetenkint keverve, úgy az egészséges, valamint a beteg sertéseknek adandó. Az egészségeseknek preservatórium, a betegeknek hasznos gyógyszer. Hogy szarvasmarháknál a vérbaj be ne következzen, és Antrax soha, vagy csak igen ritka esetben forduljon elő, erre az eljárás következő: mikor a meleg idő beáll, a marhaállomány számarány szerint, az itatókúthoz egy vízzel telt hordó helyezendő. Ebbe egy fél sajtár (attól függ mekkora a hordó, ha 5 akós akkor fél sajtár, ha nagyobb, akkor több) oltott mézet adunk, ami a vízzel jól összekeverendő. Ez bizonyos idő múlva megtisztul. Ebből minden héten kétszer, az itatás alkalmával, egy veder tiszta meszesvíz, melyet a leülledettel fölkeverni már nem kell, a vályuba két veder friss vízzel összekeverendő. Ha a jóság ebből iszik, közli szerint sem Antrax sem egyéb vérbaj előfordulni nem fog. A juhoknál a méz sóba keverendő, szintén poralakban. A közli gazda-lap megjegyzi, hogy a mézvíz tényleg fertőtleníti ugyan, de a gyomorban ártatlan chlórcaiummá, illetve szénsavas calciummá alakul át s ez alakjában egyáltalán nem várhatni tőle valami különös élettani hatást.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése október 16-án. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Ma délben rövid ülése volt a képviselőháznak, melyen *Pulszky* Ágost előadó betérjlesztette a pénzügyi bizottság jelentését a provizoriumos törvényjavaslatokról, melyeket a csütörtöki ülés n. ü. rendjére tűztek ki tárgyalás végett.

TÁVIRATOK.

— **A király Budapesten.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A király szombaton este Gödöllőről a fővárosba érkezett. Vasárnap este udvari ebéd volt több főrend, főispán és képviselő rész-

vételével. Ott volt Apponyi Albert gróf és Molnár János apát, a néppárt vezére. Cerele alkalmával a király élénk társalgást kezdett Apponyival a helyzetről, az ellenzék magatartásáról és a provizoriumról. Az udvari ebéd után Apponyi azonnal a nemzeti pártkörbe hajtattott s másfél óra hosszáig tárgyalt Horánszkyval a nemzeti-párt állásfoglalásáról. Tudósítónk értesülése szerint Apponyi és pártja megköveteli az 1867: XII. törvénycikkben letett alkotmányi garanciák sértetlenségét; de szerinte, tekintettel az ausztriai ellenzék inparlamentáris magatartására, a magyar ellenzéknek nem szabad arra a vádra alapot szolgáltatni, hogy a provizorium az ő akaratán hiúsult meg. A tegnap esti cerele alkalmával megszólította a király Dedovits György horvát képviselőt is, akitől azt kérdezte, hogy lecsillapodott-e már az izgatottság Horvátországban? Még mindig izgatottak a kedélyek helyenkint. Volt a képviselő felelete. Erre a király megjegyezte, hogy Horvátországban mindig a zászlóval van a baj.

— **Az orosz cár német földön.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Az orosz cári pár Darmstadtból Kóburgba érkezett, ahol a nagyherceg és nagyhercegnő fogadták.

— **A német hadsereg új zászlói.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Berlinben tegnap Nagy Frigyes király szobra előtt ünnepélyesen fölavatták a német hadsereg ezredeinek szétosztandó 63 új zászlót. Maga a német császár tartott beszédet a csapatokhoz s utána személyesen vezényelte az első tisztelgést. Augusztia császárné a palota erkélyéről nézte a parádét. A négy legidősebb főherceg a testőrszázaddal résztvett a díszmenetben.

— **Királyi muzeum.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Hírlik, hogy a király a nemzetet egy új muzeumi palotával fogja meglepni, melyet saját pénztárából épített.

— **Inzurgensek emléke.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Kis-Megyeren, Györmegyében, tegnap leplezték le az 1809-iki Napoleon elleni utolsó nemesi insurrectioban elesettek emlékszobrát. A nagy közönségen kívül résztvettek az ünnepségen Ottó, József és Frigyes főhercegek, Bánffy és Fejérváry miniszterek, Laszberg Rezső főispán, Berkeim b. bécsi francia katonai attaché. A tábori misét Fehér Ipoly pannonhalmi főapát tartotta. Goda alispán beszédére Ottó főherceg magyarul válaszolt.

— **Egy kereskedő rémtette.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Veszprémben Weintraub Lajos kereskedő ma hajnalban hazatérve lumpolási körutjából, feleségét, aki szemrehányásokkal illette, revolverrel hasbalötte és azután magára lött. Mindakettő haldoklik.

— **A szegvári mandátum.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A szegvári kerületben a tegnapi hirdetett jelölő gyűlés elmaradt; de a választó polgárság lelkesedéssel értesült, hogy Ugron Gábor hajlandó lesz a jelöltséget elfogadni.

— **Munkácsy haldoklik.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bonnból táviratozzak, hogy Munkácsy Mihály, világ-hírű festőművész egy német szanatoriumban haldoklik.

— **Földrengés.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma reggeli hét órakor Zágrábban földrengés volt.

— **Visszalépő kormányférfi.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Salisbury lord a kormány vezetésétől vissza akar lépni.

— **Még mindig a krétai ügy.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Konstantinápolyban a minisztertanács kimondotta, hogy a porta nem vonhatja vissza Krétáról a török csapatokat, mert a hatalmak képtelenek Krétán a rendet fenntartani. Ez okból erősen tiltakozik ellene, hogy Kréta kormányzójává idegen állam alattvalója neveztesse ki.

— **A főváros küldöttsége a király előtt.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A király ma délben fogadta a főváros küldöttségét, amelynek élén Márkus József polgármester tolmácsolta a főváros háláját a tiz szoborért. A király szívélyesen válaszolt és azt mondta a többi közt, hogy adják át szíves üdvözlét polgártársaiknak.

Laptulajdonos	Felvilágosító
SAUTTER GUSZTAV	PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF	
író.	

Hirdetések.

15454. sz.
tlkv. 1897.

Arverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy a pécsi takarékpénztár végrehajthatónak Csonka György és társai végrehajtást szenvedők ellen 300 frt tőke követelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróság területén lévő pécsi 1896. betéti 1432. hrsz. 20. ó. sz. két lakháznak Csonka Györgyöt illető felére 750 frt becsárban Pécs szab. kir. város árvtárának utóajánlata folytán az újabb árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi november hó 2. napján d. e. 9 órakor Pécsen a kir. törvényszék árverező helyiségében (törvényszéki épület földszint 10. sz. ajtó) megtartandó nyilvános árverésen a megállapított becsáron alul is de az utóajánlattevő által megajánlott 115 frton alul eladatni nem fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 75 forintot készpénzben, vagy az 1881. évi november 1-én 3333. sz. alatt kelt I. M. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60 t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsen, a kir. törvényszék mint tlkvi hatóságnál 1897. évi szeptember hó 10. napján.

Lukrits István
kir. táblai bíró.

15749. sz.
tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. trvszék, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy a pécsi takarékpénztár végrehajthatónak, Kotyán Lőrincné szül. Pugnándi Teréz és társai végrehajtást szenvedők ellen 250 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a szentlőrinci kir. jbiróság területén levő, a bakonyai 419 tlkvbeli $\frac{1}{4}$ 81 hrsz. kertre 89 frt 10 kr. a 346. a. tlkvbeli $\frac{1}{4}$ 13. hrsz. 87 ó. i. a házra és belsősegre 160 frt, a 347. tlkvbeli l. 1—3—12, sorsz. $\frac{2}{4}$ teleknek Kotyán Lőrincnének illető felére 1053 frt, a 390. tlkvbeli $\frac{1}{4}$ 1 sorsz. 1176. horsz rétnek Kotyán Lőrincnének illető felére 55 frt, és az ugyanazon tlkvbeli $\frac{1}{4}$ 2 sorsz 1537. hrsz. szántónak Kotyán Lőrincnének illető felére 68 frt 50 kr. kikiáltási árban Bux Jakab bicsérdi lakos utóajánlata folytán az újabb árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi október hó 25. napján délelőtt 9 órakor Bakonyán a bíró lakásán megtartandó nyilvános árverésen a 89 frt 10 kr., illetve 143 frt, 682 frtnyi 55 frt és 11 frtnyi utóajánlati összegben alul nem fognak eladatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 6 frt 50 kr., 16 frt, 105 frt 30 kr., 5 frt 60 kr. és 6 frt 85 krt készpénzben, vagy az 1881 évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsen 1897. évi szeptember hó 13. napján. A kir. trvszék tlkvi hatósága.

Lukrits István
kir. táblai bíró.

6273. szám.
tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. jbiróság, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Schäffer Antal lipovai lakos végrehajthatónak Szenk Mihály és neje Bock Katalin lipovai lakosok végrehajtást szenvedettek ellen 81 frt 78 kr. tőke és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. jbiróság területén levő, a lipovai községben a 2. sz. tlkvben felvett 2 hrsz. 2 sorsz. házra és belsősegre 674 frt, a lipovai 206 sz. tlkvben felvett 604. sz. ingatlanra 172 frt és a lipovai 223. sz. tlkvben felvett 861 hrsz. ingatlanra 99 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi november hó 5. napján d. e. 10 órakor Lipova községben a bírói lakáson megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 67 forint 40 krajcárt, 17 forint 20 krajcárt, 9 forint 90 krajcárt készpénzben, vagy az 1881: 60. t. c. 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. 1. 3333. sz. a. kelt igazságügy miniszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán, a kir. jbiróság mint tlkvi hatóságnál 1897. évi július hó 10. napján.

Maurer kir. albiró helyett

Molnár
kir. albiró.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kikiáltási árunkban.

19616

1897.

Hirdetmény.

Melynek fogva Pécs szab. kir. város Hatósága részéről ezennel köztudomásra hozatik, hogy a város tulajdonát képező

ANGYAL-féle malomépület

a város Tanácsának f. évi 19616. számú határozata értelmében f. évi október hó 21-én délelőtt 9 órakor a városház gazdasági tanácstermében 300 frt kikiáltási ár mellett szóbeli árverés és zárt ajánlati tárgyalás útján fog bérbeadni.

Felhivatnak bérelni szándékozók, miként a kikiáltási ár 10%-ának megfelelő bánatpénzzel ellátandó zárt ajánlataikat legkésőbb f. évi október hó 20-ik napjának délutáni 5 órájáig a polgármesteri hivatalnál nyujtsák be, avagy a szóbeli árverésen jelenjenek meg.

Együttal köztudomásra hozatik, hogy a bérlet részletes feltételei Herbert János gazd. tanácsnok ur hivatalos helyiségében a hivatalos órák alatt bármikor betekintheők.

Pécsen, 1897. évi október hó 16-án

Majorossy Imre s. k.
polgármester.